

Aprilie 2024

Nr. 6

Parteneri:

UNIVERSITATEA DE STAT DIN
MOLDOVA

Din cuprins:

- Sondaj de opinie
- Încercare de condei
- iComic
- Mesajul absolventului
- Articolul psihologului
- Ars Poetica

Revistă pentru elevii și profesorii Colegiului „Alexei Mateevici”
din Chișinău

COLEGIUL DE REDACȚIE:

**Autor de
proiect**

Adela MANOLII
dr., conf. univ.

**Coordonator de
proiect**

Galina DRUȚĂ
prof. limba română

Redactor-șef

Otilia MANOLII
gr. 25 CM

Reporter

Adelina PETCU
gr. 31 GR

Redactor

Tina CIOBANU
gr. 31 IS

CUVÂNT ÎNAINTE

DRAGI CITITORI!

După o scurtă pauză, iCAM revine într-o nouă componență, cu intenția de a continua ceea ce intenționa a deveni tradiție, conferind unicitate Colegiului „Alexei Mateevici” din Chișinău.

Așadar, colegiul de redacție al iCAM a decis ca cel de-al șaselea număr al revistei să fie dedicat **cuvântului** - resursei care, deși este la îndemâna tuturor, reușește să fie cu adevărat valorificată doar de cei interesați de *ars dicendi*.

Vorbitorul preocupat de bogăția limbajului își extinde granițele lumii reale și ale celei imaginare.

Fiți lumină!

Fiți liniște!

Fiți pace!

SONDAJ DE OPINIE

Rubrică realizată de *Adelina Petcu*, gr. 3IGR

Colegiul de redacție al revistei iCAM a realizat un sondaj în rândul elevilor, pentru a determina care este **cuvântul lor preferat** din LIMBA ROMÂNĂ. Sondajul s-a desfășurat cu succes, cu ajutorul profesorilor din cadrul Catedrei de Limbă și Comunicare. Au participat aproximativ 723 de elevi de la toate specialitățile colegiului (GR, AE, PS, PR, CM, IS).

Așadar, prezentăm top 20 de cuvinte preferate de elevii noștri.

Mama - 86

Acasa - 35

Familie - 29

Mancare - 26

Iubire - 25

Bani - 22

Dragoste - 15

Te iubesc - 10

Puișor - 9

Flori - 8

Succes - 8

Părinți - 7

Natură - 5

Pace - 5

Soare - 5

Bravo - 5

Casă - 5

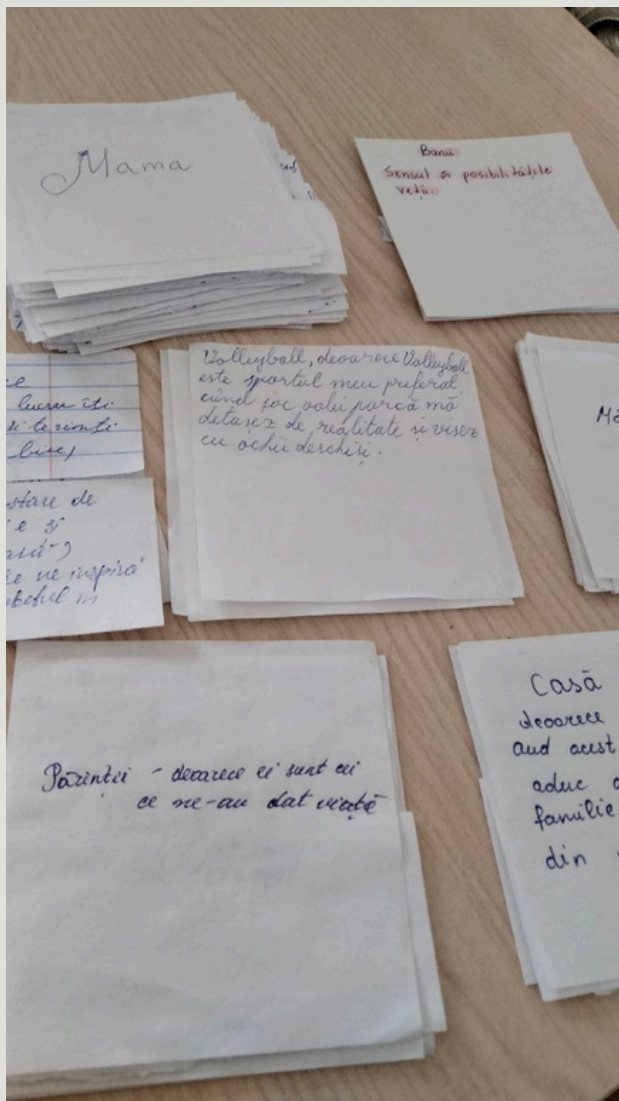
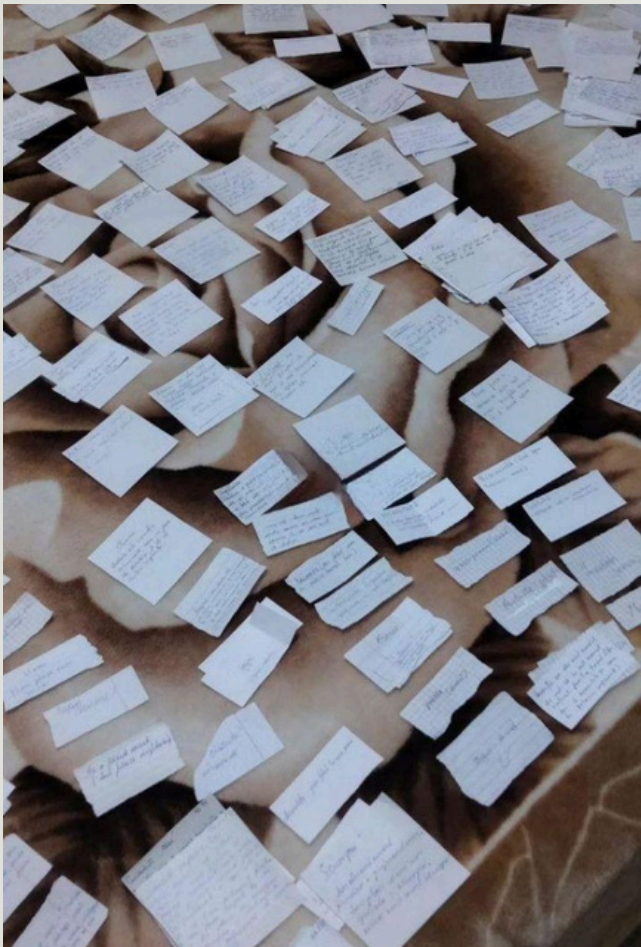
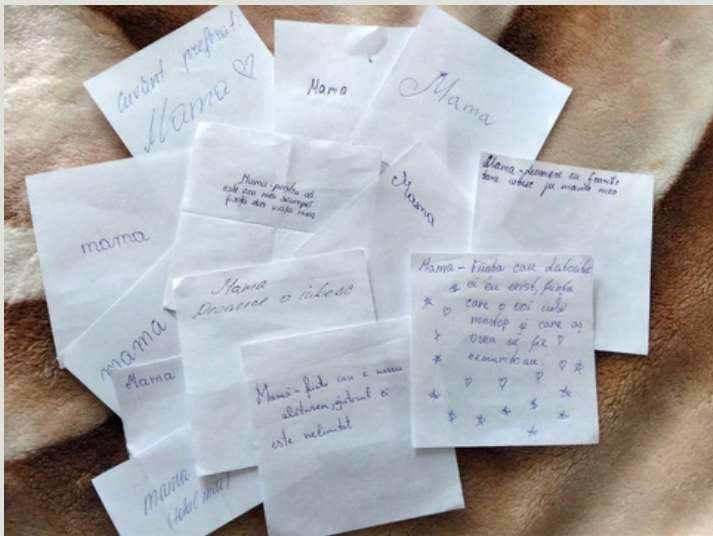
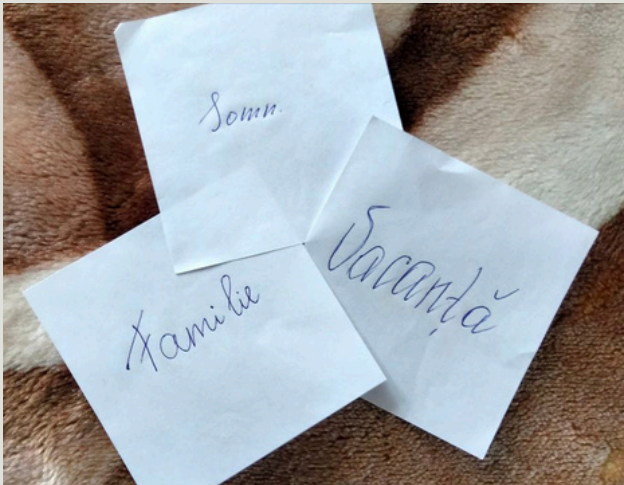
Fotbal - 4

Volei - 4

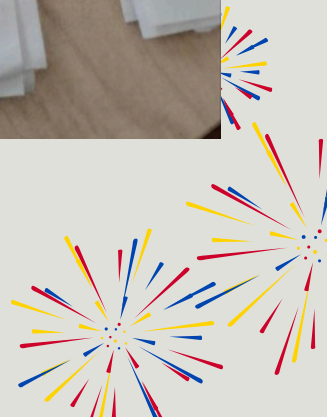
Curaj - 4

Dor - 4

SONDAJ DE OPINIE

Mulțumim profesorilor pentru receptivitate
și elevilor pentru sinceritate!

DE LA PROFESORI ADUNATE...

- Nu vă admit la Bac!
- Aberații totale!
- Necărturie la gradul superlativ.
- Nu știți? Data viitoare veți ști.
- Cine a făcut tema pe acasă?
- Se bucură ca de-o casă aprinsă când aud că vin.
- Nu ai șanse să dai Bacul!
- Analfabetism!
- Nici să nu îndrăznești să scrii cerere la Bac!
- Te crezi mai deșteaptă ca Papa de la Roma?
- Nu se vrea, nu se învață!
- Argument argumentat.
- Кино...
- Mie mi-i în ciupcic.
- Cu lux de amănunte.
- O să zbori fără parașută...
- O să iei Berlinu cu tot cu flag!
- Eu nici de Maia Sandu nu mă tem!

N-ai ce cânta aici, foaie verde.
Deschidem caietele!

- Scumpii și dragii mei!
- Eu am ochi după cap, tot văd, îs rea de prăpădenie!
- Nu umblați cu fofârlica.
- Vă mănâncă cărăbușii.
- Nu umblați cu fofârlica!
- V-o plășet?
- Strânge părul!

- La loc – 2!
- Luați-vă cursuri de matematică.
- Naște odată!
- Understand?
- Voi sunteți elita colegiului!

- Să te vadă mama!
- Mitica!
- Малая!
- Nu strica psihica la copii.
- Și ai adus-o?

Pentru cei din tanc.

De facto!

DE LA PROFESORI ADUNATE...

- Frați și surori!
- Deschidem pomelnicu!
- Următorul concurent!
- Demențial!
- Doamne ajută!
- Fabulos!
- Dacă sunteți studenți, trebuie să uitați de somn.

- Sunteți foarte bravo!
- Un minut de liniște!

- Lasă-l pe iubi în pace!
- Vorbesc cu pereții?

- Cum dispoziția?
- Ce mai fac fetele?
- Doritori nu-s? Acuș îi găsim!
- Fetelor, trebuie să ne culturalizăm.
- Tăcerea de aur...

- Treziți-vă la viață!
- A înțeles poporul.
- Cum se simte poporul?
- Ce e val ca valul trece.

- Îl avem pe Vasilică.
- Fetele, apucați-vă de învățat!
- Cum puteți veni nepregătiți? Nu înțeleg.

- Când o să ieșiți la întâlnire cu un băiat și o să-i spuneți despre gândire, va fi uimit de cunoștințele voastre.
- Măi copchii, măi...
- Psihologia e o știință fixă!

- Gheorghită!
- Așa de bravo sunteți când vreți!
- Te cheamă Gheorghe la întâlnire.
- Scoate mâna de sub masă!

- Nu pune mâinile în gură că am fost la день рождение.
- Орааа...
- Ne vedem cel târziu data viitoare.
- Piciorul pe podea!
- Ребятишки...

DE LA PROFESORI ADUNATE...

Hai, cine vrea să povestească
tema?

Scoatem o foiță și scriem test,
dacă nimeni nu povestește!

Vocabular istoric.

Toți au trecut BAC-ul la mine.

Cine vrea să răspundă? Sau
luăm după catalog?

Evaluare fulger!

Analfabetism la superlativ.

Țara Moldovei

Compri?

Colegele mele!

Nota 1!

Eu îs Dracu-n fustă!

Limba română e sfântă!

Bonjour, mes eleves!

Va să zică.

Nota patru asta îi doi.

E bine, dar este loc și de mai
bine!

Hai să mai cântăm, I can buy
myself flowers.

Fetelor, nu vorbiți!

Am să vă blănesc.

Eu joc teatrul unui singur actor.

Sunteți vaccinați, duceți-vă și
dați Cambridge!

Ok, my dear students.

Temă obligatorie la BAC!

Acestea sunt ale mele.

Care-i grupa mea?

Lăudabil!

Dragilor!

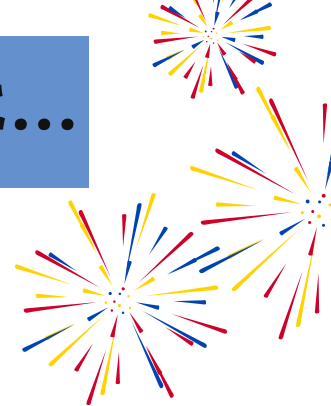
Adorabil!

Aiciana...

Nu dați caietele la băieții de la
sport.

Anemale...

DE LA PROFESORI ADUNATE...

-Ce cauți la pedagogie?

-De era o bancă mai în spate, vă duceați mai departe!

-Am adăugit...

-Cine nu vrea să facă carte, vă aduc un sac de răsărită
și scuipați unul în altul.

-Să dea Doamne sănătate să ne vedem și la anul!

-Luați sacii!

-Dacă vreți să mă ascultați...

-100 de ani și nimic.

-Salvete!

-Vă corectez, pentru că îmi pasă.

-Voi ce? V-ați ieșit din xopoшo?

-Di și șî nu?

-Understand?

-Lucrăm, lucrăm.

ÎNCERCARE DE CONDEI

Un cuvânt mai greu ca piatra

Un cuvânt poate să doară,
Dacă-i spus pe negândite
Mult mai mult decât o palmă,
Destrămând inimi iubite.

Un cuvânt poate distruge
Zâmbete și ochi senini,
Toată noaptea nu ajunge
Ca să scoatem acei spini.

Un cuvânt puterea-și pierde,
Când cu pietre-i aruncat,
Lacima din ochi se vede,
Spălând sufletul curat.

Desen realizat de:
Roxana Viscun, absolventă CAM

Ionela MATVEEV, II GR

Îmbrățișarea cuvântului

Îmbrățișarea cuvântului e o călătorie,
Prin universul magic al poeziei și magie,
În versuri și metafore cuvintele se-nalță
Și-mi deschid apripile spre o nouă viață.

Cu fiecare vers, cu fiecare strofă,
Îmbrățișez cuvântul și-l fac să se resimtă
Într-un dans al poeziei, într-o melodie divină,
Cuvintele mă-nalță, îmi dau putere și lumină.

Daniela VICOL, gr. II GR

ÎNCERCARE DE CONDEI

Soarta

Ce-mi pregătești tu, soartă dragă?
La ce pot să mă aștept?
În față ți-e a ta miloagă
Orice-mi oferi o să accept.

Eu am ales cu-nțelepciune
Câțiva actori din viața mea,
Lăsând în spate-amărăciune
Când nimeni nu mă-nțelegea.

Tu, dragă soartă, nu-i lua
Și să-i mai lași pe lângă mine,
Iar astfel voi evolua
Și-un mare om mă voi menține.

Ce-mi pregătești tu, dragă soartă?
Despre ce vrei să-ți vorbesc?
Cu vise-n gând și-n mân-o hartă
Parcă-mbătrânesc, îmbătrânesc.

Rândunica Mihaela,
gr. 31 GR

ÎNCERCARE DE CONDEI

Nu simt...

De astăzi cerul îmi e negru,
De astăzi soarele e-apus,
De astăzi omul cel integru
Pe-un ultim drum a fost condus.

Îmi este frig, dar ce pot face?
Voi îndura, nu am de-ales.
Inima nu-mi bate, tace
Și zâmbetul îmi este șters.

Pielea mea caldă, nuanțată,
Ce mirosea a flori de foc,
Acum în palid e pictată,
Mireasma e de busuioc.

Pământul greu mă obosește
Și îmi impune-un somn adânc
Luna nu mă mai privește,
Nu pot să simt, nu pot să plâng.

Rândunica Mihaela,
gr. 3I GR

ÎNCERCARE DE CONDEI

Judecată

Judecată

Intrând în sala de judecată
Creierul condamnă în instanță
inimă vinovată.
Inima în apărarea ei sufocată de
dureri strigă:
Eu am luptat din răputeri!

Creierul ce se ținea mândru pe
poziție,
În schimb inima se pierdea între
propoziții.
Creierul tot o lua peste picior,
Iar inima îi zise ulterior:
- Nu am fost eu de vină, doar tu
mi-ai zis că
Orice om are nevoie de iubire.

Judecătorul nu a ezitat și pe loc a
punctat:
-Lăsați cearta ambii v-ați defectat!
Dar trupul rece a fost găsit la podea
Cine din voi este vinovat?

În tăcere inima suspină,
Creierul se apropie încet de
doctrină.
-Arestați-mă, eu sunt vinovat.
Inima s-a alertat imediat:
-E din vina mea! Eu l-am lăsat
fără conștiința și în plină suferință.

Cenușă Marina, gr. 21
PS

ÎNCERCARE DE CONDEI

E greu, e greu să cred ca nu mai ești...
Multă vreme a trecut, dar tu niciodată
nu mi-ai spus că mă iubești.
Eu știu, realizez că ai plecat,
Dar respectul tău față de mine nu l-am
uitat.
Am greșit, am greșit de multe ori,
Și ...chiar dacă m-ai iertat,
Străină și singură pe mine în lume m-ai
lăsat.
Rece, rece e pământul pe care ți-au
umblat odată picioarele,
Dar rece e și gândul că mai vine iarăși
soarele.
Îmi pare rău, îmi pare rău că ai plecat,
Dar mulțumită sunt că tu pe mine m-ai
schimbat.

Roșca Maria, gr. 21 PS

ÎNCERCARE DE CONDEI

Învață, omule

E nevoie doar de prezența ta,
Pentru a avea control total asupra
mea.
E de ajuns să te miros,
Pentru a-mi da seama cât va fi de
dureros.
Și poate nu pricep eu ceva,
Dar îmi doresc să fiu toată doar a ta.
Și, la cum mă priveai,
Jur că și tu mă iubeai.
Sărutul tău e tatuaj pe pielea mea.
L-aș păstra și după moarte, dacă aș
putea.
Iar când povestea noastră va lua
sfârșit,
Linistea mea s-a săvârșit.

Arhirii Doina, gr. 21 PS

ÎNCERCARE DE CONDEI

Am continuat

Sezonul doi a început
Sau cel dintâi nu s-a încheiat,
Obsesia tot am încercat s-o înfrunt,
Dar să te iubesc eu am continuat.

Greșeli ce eu le-am reluat,
Condusă de prostie m-am lăsat,
Dar tu dragoste nu mi-ai demonstrat,
Însă să te iubesc am continuat.

Cuvinte mari tu mi-ai reproșat,
Pentru un viitor „noi” am optat.
Drept rezultat, durere mi-ai provocat,
Dar să te iubesc eu am continuat.

Într-o stare bolnavă am intrat,
Totuși sezonul doi l-am divizat...
Din experiență nimic n-am învățat
Și să te iubesc eu am continuat.

Arhirii Doina, gr. 21 PS

ÎNCERCARE DE CONDEI

Cum se iubește și cum se învață la Colegiul „Alexei Mateevici”?

De-ai vedea ce instituție,
Ce iubire, ce decor,
Câte jocuri de cuvinte
Câte încăperi cu dor!

Se citește și se scrie,
Într-o liniște profundă.
Se învață tare multe,
Câte clipe într-o secundă.

Școala noastră e un teatru
Și noi suntem actorii ei.
Și ca-n celelalte teatre,
Când ești pe scenă, știi ce vrei.

Pentru că rolul eu l-am învățat
Și drumul nu l-am încurcat,
Sunt instruită cum se cuvine
Știu teorie, practică și ce înseamnă
ziua de mâine.

De iubire să vă zic
Cuvintele și notele rele ne sunt
inamic,
Dar la Bemol noi nu fugim,
Pentru că și atmosfera de aici o
îndrăgim.

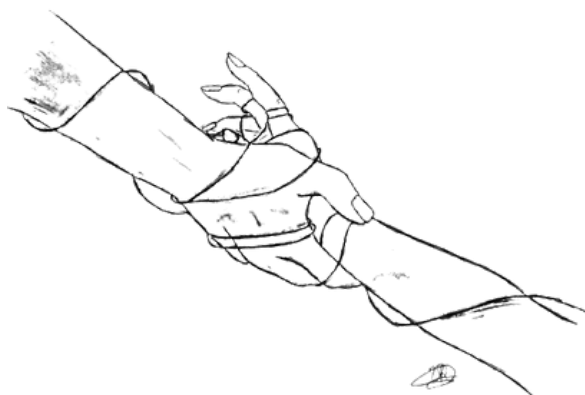
Se iubește ca-n poezii,
Gesturi frumoase, nici nu știi,
Învățăm intens, puțin dormim,
Suntem nervoși, dar ne iubim.

Avem profesori, drept ghiduri în
viață
Ce ne îndrumă în fiecare dimineață:
„Să nu te oprești din a-nvăța!”
„Să ai o carte-n dreapta ta!”
„Să iubești, să simți că zbori,
Că nu trăiești de două ori!”

Aici se iubește și se învață ca la
carte,
Nu e un lucru în sine, ci toate,
Indiferent de a ta specialitate
Colegiul nu se uită, nu se poate.

Damaschin Elena, gr.

4I GR

ÎNCERCARE DE CONDEI

Tânărul grefier

În roba sa de sur strălucitor,
Tânărul grefier pleacă cu zâmbetul pe buze.
În instanță, să lucreze, fără niciun fel de scuze.
Școlit în lege, în instrucțiune și-n regulament
Mândru că al Colegiului „Alexei Mateevici” este absolvent,
O nouă etapă începe la judecătorie,
Iar tânărul grefier în fiecare zi este la datorie.
Prima jumătate de an se simte mai solicitant,
Deoarece grefierul nostru încă este debutant
Cu toate acestea, el se descurcă orice ar fi,
Cu pregătirea din colegiu, și în PIGD citații știe a întocmi.
Cunoaște și termenele de procedură,
Când trebuie să fie întocmit și semnat un proces verbal,
În cel mult 5 zile de la ședință în civil și în termen de 48 ore în penal.
La fiecare proces, este mereu pe fază,
Ședința de judecată prin Femida sau reportofon o înregistrează,
Chiar dacă este închisă sau deschisă
La final, părților înmânează pentru semnat, o recipisă...
Are multe atribuții al nostru grefier.
În schimb, dobândește atâtea abilități necesare
De la întocmirea actelor până la cusut dosare.
Aș scrie mai multe,
Dar prefer să nu
Pentru că singur o să afli mai departe,
Deoarece tânărul grefier vei fi chiar tu.

ÎNCERCARE DE CONDEI

 Cuvântul este puterea subtilă ce ne leagă, ne călăuzește și exprimă gândurile noastre. Fiecare cuvânt poartă în el o lume de semnificații, de la cele simple la cele profunde. Prin el, comunicăm, învățăm și păstrăm amintiri. Cuvintele pot răni sau vindeca, pot inspira sau descuraja. Ele sunt un instrument al creativității noastre, punând în mișcare imaginația și exprimând emoțiile noastre.

 De-a lungul istoriei, cuvintele au fost folosite pentru a schimba lumea prin discursuri celebre și literatură remarcabilă. Prin cuvinte, transmiterea culturii și istoriile noastre devin posibile, păstrând legătura dintre generații. Astfel, cuvântul rămâne sursă inestimabilă în evoluția umanității.

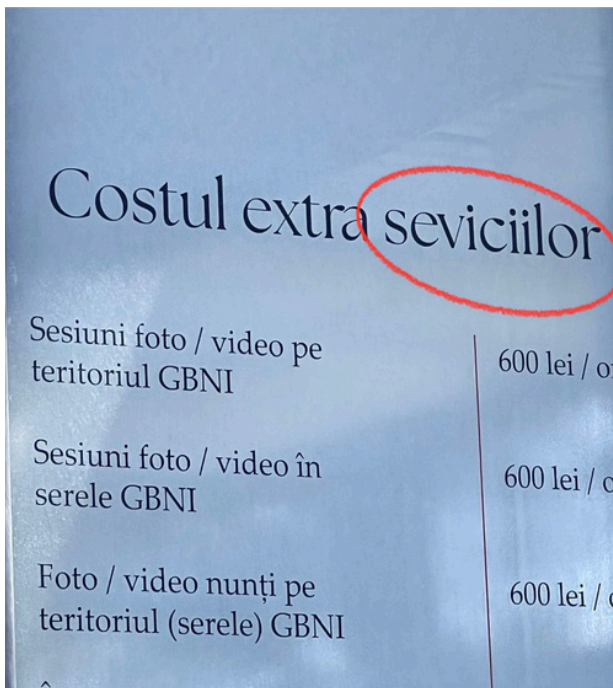

Ciobanu Tina, gr. 31IS

Dacă s-ar verifica, multe greșeli s-ar evita...

Rubrică susținută de Otilia Manolii, gr. 25CM

Ars poetica

Rubrică susținută de Igor Guzun Pur și simplu

Mereu binecuvântare, nicideată năpastă,
Dragostea e în gesturile mici cu care ne obișnuim:
Când nu e nevoie să vorbim despre asta,
Este de ajuns, pur și simplu, să știm.

Cred că astfel ar putea să se rezume
Ceea ce cred despre tine, să știi:
Când nu e nevoie să faci ceva anume,
Este de ajuns, pur și simplu, să fii.

Erau vremuri

Erau vremuri în care
smântâna,
brânza, untul și
înghețata
se făceau din lapte.

Așa cum bunătatea,
mila,
mâna de ajutor și
mângâierea
se făceau atunci din
oameni.

Înapoiată

Lumea e înapoiată.
Și economia e înapoiată.
Și educația e înapoiată și ea.

Toate se vor schimba
Când va fi
Înapoiată

Bunătatea.

Ars poetica

Femeie-anacolut

Erai bizară.

Aveam să te definesc mai târziu:

femeie-anacolut.

La extremități consemnam pulsații vasculare

Și voiam să - ceea ce rimează cu rândul trei,
absolut.

Ce lipsă de coerență

Între tine (care produceai impresie) Și mine (care
înghițea impresia în sec)!

Îmi drapam emoțiile cu vestonul și cu strictețe
vizavi de farmecul tău extrinsec.

Era peste puterile mele să rezist.

M-am retras pe coridor...

Unde mi-a venit un gând fantezist
dar nu-l spun și închid cu zgomot ușa
la ascensor.

iCOMIC

* * *

El: -Poate începem totul din nou?

Ea: -Nu pot. Nu-mi permite împrejurarea.

El: -A apărut cineva în viața ta?

Ea: -Da. Mintea.

* * *

-Te iubesc!

-Am prieten.

-La cât de frumoasă ești, meriți doi...

* * *

-Ce te împiedică să-ți realizezi dorința?

-Codul penal.

* * *

Trebuie să înveți a spune „nu” . De exemplu, cineva te întreabă: „Vrei o felie de tort?”. Tu răspunzi: „Nu! Vreau două!”.

iCOMIC

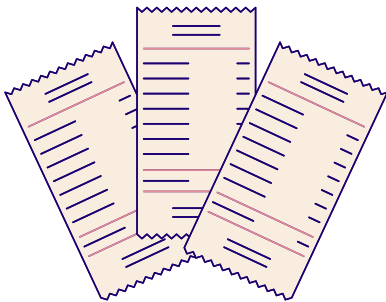
* * *

- Tu știi engleza?
- Desigur!
- Ce este „Welcome”?
- Covorașul de la intrare.

* * *

Dacă atunci când o vezi, îți crește pulsul, îți tremură mâinile, îți pierzi vocea și ți se înmoaie genunchii, înseamnă că e o factură.

* * *

Programul meu la sală:

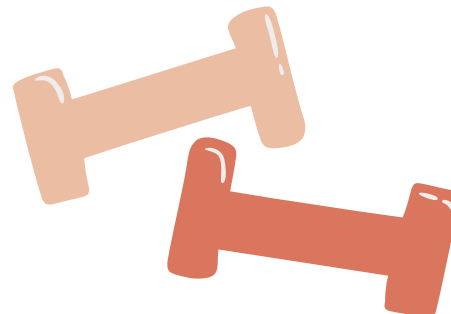
Luni - piept

Marți - spate

Miercuri - brațe

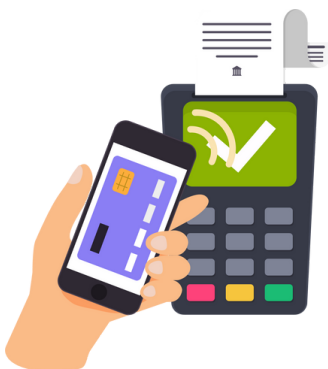
Joi - picioare

Vineri - abdomen

Weekend - ceafă și cotlet...

* * *

- Ce îți place să ți se facă?
- Transferuri bancare!

Mesajul absolventului

Momentele devin amintiri, iar oamenii lecții...

Despre asta a fost iCAM - despre oameni, despre momente, despre prietenii, despre conexiuni, despre lecții...

Experiența de a face parte din echipa iCAM a fost una dintre cele mai frumoase și memorabile. Alături de colegii mei, am redescoperit pasiunea pentru desen, pentru cuvinte și am experimentat bucuria creării în fiecare articol. De fapt, au fost nu doar colegi, ci prieteni și inspirație pentru mine.

Sunt recunoscătoare pentru faptul că am avut ocazia să lucrez cu oameni atât de talentați și ambițioși. Fiecare pagină a fost rezultatul efortului nostru comun și al creativității noastre colective.

Pe această cale țin să îi mulțumesc autorului de proiect și foștilor mei colegi pentru fiecare clipă, fiecare cuvânt și fiecare zâmbet pe care l-am împărtășit. Să știți că le păstrez pe toate în sufletul meu.

Acum, când predau ștafeta noii generații, mă simt plină de recunoștință și, deși a fost grea „despărțirea” de tot ce a însemnat pentru mine iCAM, am încredere că viitorul acestui proiect va fi frumos și de succes.

Dragi tineri și ambițioși iCAM-iști, aveți în mâini posibilitatea de a continua ceea ce cândva a fost „al nostru” și să faceți să fie „al vostru”, să fie despre voi ca echipă, să fie despre amintiri, să fie despre oameni...

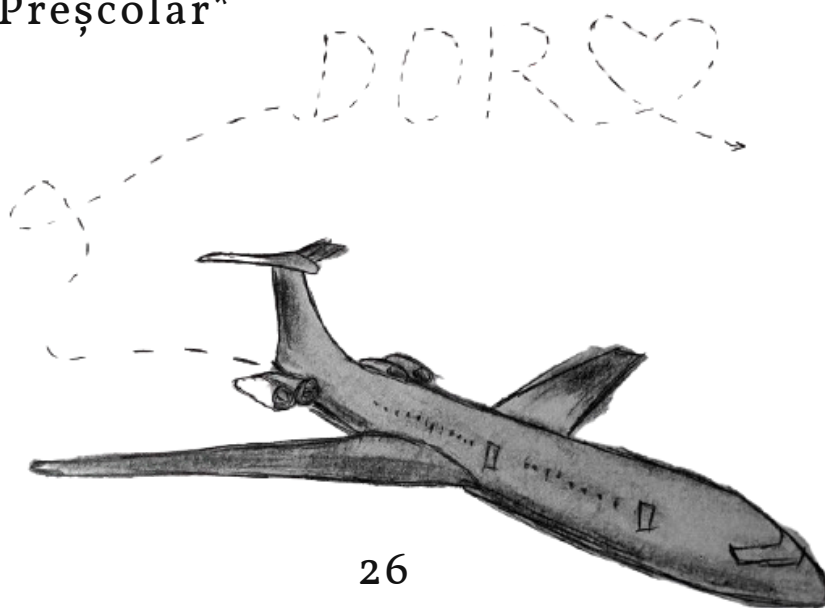
Cu recunoștință și DOR de tot ce a însemnat iCAM, v-a scris acest mesaj Viscun Roxana - fata cu desenele.

Mesajul absolventului

Dragă Colegiu Pedagogic „Alexei Mateevici”!

Îți mulțumesc din suflet pentru toată experiența minunată pe care mi-ați oferit-o în timpul școlii mele. Am învățat multe lecții prețioase și am crescut ca persoană datorită educației pe care am primit-o aici. Sunt recunoscătoare pentru toate momentele frumoase și prietenii pe care le-am făcut. Mulțumesc că mi-ați oferit o bază solidă pentru viitorul meu. Vreau să îmi exprim recunoștința și față de profesorii aceștia minunați care ne-au fost mereu alături, ne-au susținut, ne-au corectat și ne-au direcționat. Vă mulțumim pentru stocul imens de cunoștințe, pentru abilități și experiență, pe care le-ați împărtășit cu generozitate. Fie ca toate dorințele și așteptările voastre să se împlinească! Vă dorim, scumpii noștri, ani mulți de predare reușită, entuziasm și optimism inepuizabil, fericire adevărată în viață și minuni!

Mesaj din partea unui absolvent a anului 4, specialitatea
Învățământ Preșcolar*

Mesajul absolventului

Stimați profesori și colegi,

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestor ani de colegiu, este momentul să reflectăm asupra experiențelor noastre și să exprimăm recunoștința față de cei care ne-au ghidat în această călătorie. Anii petrecuți în colegiu au fost plini de provocări și realizări, de lecții învățate și de prietenii formate.

Am avut privilegiul să învățăm de la profesori dedicați și pasionați, care nu doar ne-au îndrumat în învățarea academică, ci ne-au și inspirat să creștem ca oameni și să ne dezvoltăm potențialul.

Specialitatea noastră, Jurisprudența, ne-a deschis perspective noi și ne-a oferit instrumentele necesare pentru a naviga în lumea complexă a legii și a justiției. Am învățat nu doar să interpretăm legile, ci și să le aplicăm în mod responsabil și etic în diverse situații.

Recunoștința noastră față de profesorii noștri este profundă. Fără îndrumarea lor și susținerea constantă, nu am fi ajuns să fim ce suntem astăzi: tineri pregătiți să facem față provocărilor din lumea juridică și să aducem contribuții semnificative în societate.

Astăzi, când ne pregătim să părăsim colegiul și să ne începem cariera, suntem mândri de realizările noastre și recunoscători pentru fiecare moment petrecut alături de dascălii și colegii noștri. Suntem siguri că educația și experiențele acumulate în acești ani ne vor ghida în viitor și ne vor ajuta să ne atingem obiectivele profesionale și personale.

Cu recunoștință și respect, grupa 4IGR, promoția 2024

Mesajul absolventului

Dragi elevi succesori!

În calitate de absolvenți ai specialității Jurisprudență și viitori grefieri, vă împărtășim câteva sfaturi care vă pot fi de folos în această călătorie minunată în lumea dreptului:

1. Focalizați-vă pe învățare continuă: Dreptul este un domeniu în continuă schimbare, iar cunoștințele voastre trebuie să fie actualizate constant. Fiți deschiși să învățați mereu și să vă perfecționați abilitățile! (P.S. Când deschideți un act normativ pe legis.md, asigurați-vă că este cel cu ultimele modificări.)
2. Dezvoltați abilități de comunicare: comunicarea eficientă este esențială în profesia de grefier. Lucrați la abilitățile voastre de comunicare orală și scrisă pentru a vă exprima clar și concis ideile și argumentele.
3. Fii organizat: gestionarea eficientă a timpului și a sarcinilor este crucială în munca de grefier. Învățați să vă organizați eficient activitățile și să prioritizați task-urile pentru a fi cât mai productivi (odată cu stagiile în instanță veți înțelege despre ce vorbim).
4. Învățați să colaborați: munca în echipă este adesea necesară în sistemul judiciar. Fiți deschiși să colaborați cu colegii voștri și să lucrați împreună pentru a atinge obiective comune. (Țineți minte că completul de judecată este alcătuit din 3 actori principali: judecător, asistent judiciar și grefier.)
5. Cultivați integritatea și etica profesională: profesia de grefier presupune o responsabilitate mare și necesită respectarea celor mai înalte standarde de integritate și etică profesională. Fiți corecți și onorabili în toate acțiunile voastre. (Aveți grijă la ce postați pe rețelele de socializare!)

6. Stabiliți relații profesionale: construiți și mențineți relații bune cu colegii, avocații, judecătorii și alte părți implicate în procesul judiciar. O rețea solidă de contacte vă poate ajuta să vă desfășurați activitatea cu succes.

7. Păstrați o atitudine pozitivă: munca de grefier poate fi solicitantă și uneori provocatoare (mai ales când ne referim la cusutul unui dosar gros), dar o atitudine pozitivă vă poate ajuta să depășiți obstacolele și să vă bucurați de reușitele profesionale.

Urmați aceste sfaturi și fiți deschiși să învățați din experiențele voastre. Cu dedicare și determinare, veți putea construi o carieră de succes în domeniul dreptului și veți aduce contribuții semnificative în sistemul judiciar.

Cu cele mai bune urări de succes, colegii voștri mai mari.

„Au commencement était la Parole, et la Parole était Dieu.”

SÎRBU Snejana, professeure de français,

Collège « Alexei Mateevici » de Moldavie

"Au commencement était la Parole, et la Parole était Dieu. Tout a été fait par elle, et rien de ce qui a été fait n'a été fait sans elle. En elle était la vie, et la vie était la lumière des hommes. La lumière luit dans les ténèbres, et les ténèbres ne l'ont point reçue."

Dans notre société contemporaine, le mot représente l'unité fondamentale de la communication et du processus de relation. Le mot est le pont entre les individus, c'est le moyen par lequel la communication écrite, orale, interpersonnelle, etc., est réalisée

On sait bien que le „mot” vient du grec "logos". Il est vraiment difficile de rendre le mot "logos" par un seul équivalent. "Logos" est dérivé de "lego", "dire, parler", et sa racine, "leg", signifie "rassembler ou arranger". Pour les Grecs, parler signifiait exprimer un groupe ou un arrangement d'idées. Ce sens a évolué en "parler, compter, penser", puis en "mot" et enfin en "raison".

Le "logos" exprime l'unité de l'essence du langage et de la pensée qui consistent tous deux, dans leur forme la plus avancée, en des mots. Quand nous pensons, nous parlons à nous-mêmes; quand nous parlons, nous pensons à voix haute. Des termes tels que "monologue" et "dialogue" montrent le lien du "logos" avec le langage, tandis que des termes tels que "logique" et "logistique" montrent son lien avec la pensée. Le "logos", dans son utilisation la plus ancienne, n'avait pas affaire aux mots purs, mais plutôt aux mots qui signifiaient quelque chose et donnaient un sens à l'existence et à l'expérience humaine.

Ainsi, le "logos" concrétise la pensée et la parole dans leur relation avec les objets et leur but dans l'expérience humaine.

En ce qui concerne une analyse du point de vue de la vie quotidienne, il existe des statistiques qui montrent que chaque jour, une personne normale prononce en moyenne environ 25 000 mots. En une seule année, cela signifie, mis bout à bout, plus d'une centaine de livres de 500 pages chacun.

Chaque chose a un nom, représenté dans la communication par un mot. Il y a aussi des choses sans nom, soit parce qu'il n'est pas bon de leur donner un nom et nous les contournons, soit simplement parce que nous ne pouvons pas leur trouver de nom. Car le langage humain, aussi merveilleux soit-il, nous donnant des ailes pour peindre le monde en mots de toutes sortes, est parfois aussi trompeur. La véritable communication entre les êtres humains vient de l'âme à l'âme, et les mots ne font souvent qu'embrouiller, nous laissant impuissants face à des choses indescriptibles que nous entrevoyons parfois sous la paupière du cœur et que nous voudrions crier à tous, mais nous n'avons pas les mots.

L'homme est le seul à pouvoir communiquer par des mots. C'est un don, certes, car il guérit les âmes et crée des mondes, mais c'est parfois aussi une malédiction. Car les mots sont souvent traîtres, duplicités, insuffisants ou inutiles. Nous les appelons, mais ils s'enfuient juste quand nous en avons le plus besoin, nous laissant seuls et incompris dans les moments les plus profonds de la vie : "je ne sais pas comment te le dire...", "je n'ai pas de mots...".

Aujourd'hui, plus que jamais, les mots n'ont plus le sens et le pouvoir qu'ils avaient autrefois. Chaque mot, simplement en étant prononcé, représente un acte magique que nous ne comprenons plus. Chaque mot est une invocation, un déclencheur de la force ancestrale de la chose qu'il nomme. Les mots créent. Ce n'est pas une métaphore. Les mots créent des mondes. C'est pourquoi il n'est pas bon de maudire, car en invoquant le mal, nous l'aidons à se manifester. C'est pourquoi il n'est pas bon d'être pessimiste, car nous attirons les malheurs sur nous. C'est pourquoi, si nous nous disons souvent que nous sommes impuissants ou indignes, nous attirons l'impuissance et l'indignité sur nous. Et c'est pourquoi ceux qui, chaque matin, se disent "je réussirai", finissent par réussir.

Mais il ne suffit pas de savoir comment parler. Nous devons aussi savoir quand. Savoir écouter l'autre vaut souvent mieux qu'un mot gentil. Le silence donne de la valeur aux mots. Ne tentons pas le bien de force, quand l'autre n'a besoin que de quelqu'un pour l'écouter. Le silence et l'écoute donnent à l'autre confiance, courage et tranquillité. Souvent, les gens viennent à nous pour nous apporter des informations, même s'ils et nous-mêmes ne le savons pas. Si nous ne les écoutons pas attentivement, ils ne pourront pas nous transmettre leur message et nous pourrions perdre une opportunité ou un soutien important.

En les écoutant, nous aidons les autres à nous apporter la bonne parole, et en les écoutant, nous trouvons l'inspiration ou une idée salvatrice.

Nous vivons dans un monde qui s'est beaucoup éloigné de ses racines spirituelles, où soit nous parlons beaucoup sans rien dire, plus par peur du silence - car le silence nous oblige à nous confronter à nous-mêmes - soit nous restons devant la télévision ou l'ordinateur et ne prononçons pas un mot pendant des heures ou des jours. Le mot est considéré uniquement comme un instrument de communication, une succession de sons produits par les cordes vocales, associés à un sens. Nous avons oublié que les mots guérissent ou tuent, créent ou détruisent, et nous avons oublié que nous portons en nous à chaque instant cette arme terrible, ce merveilleux talisman. Nous nous laissons submerger par la dépression, le stress, les soucis et tant de maladies qui en découlent, alors que la guérison est à portée de main : simplement par le pouvoir des mots, en prononçant quotidiennement des paroles belles, pleines d'amour et de vérité.

En conclusion, le mot peut être perçu comme le seul don laissé par Dieu, utilisé depuis les origines du monde, notre seule arme pour communiquer, pour exprimer nos sentiments, nos expériences, nos arguments, nos opinions, etc., mais aussi pour communiquer avec nous-mêmes.

Câteva reflecții despre cuvânt

Cuvânt înainte: iau niște cuvinte la întâmplare și le arunc pe hârtie. Apoi încep să le așez într-o ordine și să le structurez sau, cu alte cuvinte, să le aranjez în virtutea regulilor gramaticii – sintaxă, topică și morfologie. Ca un general de corp de armată, încep să le clasific în coloane sau, dacă e cazul, le dau ordine să ocupe poziții tactice și strategice pe hârtie, după care le înșir în flancuri sau le las în formație. Câte un cuvânt însă, care este mai rebel sau recalcitrant, nu vrea în niciun chip să dea ascultare ordinelor mele ori să execute, în tăcere, dispozițiile înaintate. De fapt, cred eu, cuvintele se pot întoarce împotriva celui care le rostește sau le dă ființă în scris. Ele au capacitatea stranie de a căpăta statut de martor/mărturisitor sau de sicofant – pot vorbi pentru tine sau împotriva ta. Astfel, mărturisind împotriva locutorului, cuvintele îl pot strivi pe acesta cu toată puterea pe care o au în proprietatea lor.

Cuvintele nu există în mod intrinsec, ci aparțin cu totul și în mod suveran celui care le articulează sau le dă viață, însă acesta nu-i în mod necesar demiurgul/creatorul lor, ci este, în cele mai multe situații, mijlocul și vehiculul care le exprimă ori le face ființa posibilă. Semnificant și semnificat le poate conferi numai creatorul. Tot el însă, după ce cuvintele prind suficiente rădăcini în uzul comun, le include într-un text/context și, în cele din urmă, le integrează (la nivel de normă) într-un sistem de referință/circuit. Cu timpul, cuvintele capătă o oarecare libertate în raport cu cel care le-a creat și, nu în puține situații, acestea se sustrag și se înstrăinează de la sensul lor primar sau, prin cine știe ce concurs de împrejurări, înglobează alte sensuri, se impregnează de o semantică cu totul nouă și, astfel, devin mai bogate ori, cum se întâmplă în cazul unor cuvinte, intră într-un proces lent de extincție și dispar pentru totdeauna.

În fond, așa cum deja am observat, cuvintele își au existența condiționată într-o entitate pe care, generic, am putea-o numi demiurg. Astfel, omul fiind stăpânul și creatorul acestora, mai ales atunci când are nevoie de cuvinte, el le poate cere sau forța să lucreze în slujba lui, dacă e necesar, să pledeze pentru cauzele sale, oricare ar fi acestea. Cuvântul e un instrument cu care poți să faci aproape orice, inclusiv **să-i aduci pe oameni laolaltă ori să-i dezbină, să omori sau să salvezi, să iubești sau să urăști, să minți ori să spui adevărul – depinde numai de cel care-l folosește.**

Cine cunoaște forța cuvântului și are la îndemână instrumentarul necesar pentru a-l putea utiliza și pune în valoare, poate stăpâni lumea. În acest sens, tentația cea mai mare au avut-o dictatorii. Aceștia au creat ministere ale adevărului și centre unice de cenzură (cine a citit Orwell sau cunoaște despre practicile corectitudinii politice, înțelege despre ce vorbesc) cu scopul de a inventa, a metamorfoza sau a rescrie continuu – cu ajutorul cuvintelor, evident – realitățile cotidiene. Totodată, intenția acestora a fost de a putea supraveghea fluxul informațional ori cuvintele care nu fac parte din sistemul de referință al regimului.

Dacă ar trebui să redau experiența mea raportată la cuvânt, pot spune că am avut o perioadă când cuvintele pur și simplu mă obsedau. Or, faptul că sensul unui cuvânt mi-era necunoscut sau îl auzeam pentru prima dată putea să-mi clatine în mod teribil siguranța de sine sau să mă facă să mă simt rușinat de o asemenea situație. Protagonistul filmului *Hoțul de cuvinte* spunea că tragedia sa a fost că a iubit mai mult cuvintele decât a iubit femeile. Acest lucru îl poate înțelege numai cel care și-a redus/limitat întreaga lume și existență la puterea magică a cuvintelor și, implicit, la vraja pe care o poate avea asupra lui însuși.

Cuvintele au însemnat și înseamnă mult pentru omul care le cunoaște valoarea. Se știe cu exactitate care-i puterea lor și cum, datorită cuvintelor, poți mișca inimile oamenilor sau stăpâni mințile acestora. Se poate, cu condiția numai să te ajute și inteligența, face orice cu cuvintele.

Le poți oferi o conotație când ludică sau tragică, când neutră sau tendențioasă, când policromă sau monocromă, cu alte cuvinte, poți decora lumea și travesti realitățile prin intermediul logosului așa cum îți dictează rațiunea sau credințele. În țările cu regimuri iliberale, fără să dăm exemple, mitul societății asediate este un produs eminamente al cuvântului. Tiranii nu fac decât să pună totul în paradigma unei realități binare și reductibile la imagini butaforice – adică să prezinte totul în termeni maniheici. În acest sens, cuvintele lor devin niște imagini care provoacă stări de revoltă, generează emoții și frici. Polarizează comunități și antagonizează societăți întregi.

Boli, nevroze și cuvinte care mocnesc ca niște cărbuni încinși pe rănilor deschise și însângerate ale conștiinței noastre. Avem nevoie să vorbim și să scoatem afară tot ceea ce ne provoacă durere. Știm bine că ne omoară în fiecare zi cuvântul pe care, ca niște lași, îl refulăm în adâncurile conștiinței. Așadar, să ne eliberăm de stările, gândurile și ideile care ne-au chinuit în tot acest răstimp. Și dacă până acum am vorbit despre cuvânt, din acest moment vom folosi cuvintele exact în scopul pe care l-am evocat mai sus. De acum încolo ne vom juca cu cuvintele!

* * *

Mă încercă un sentiment foarte difuz atunci când mă gândesc la o parte din anii studenției mele. Și anii trec, cum zice poetul, toți anii cei mai buni. În particular, am în vedere perioada pe care am petrecut-o în calitate de elev la instituția scolastică de pe strada pe care cândva au fost omorâți evrei. Clădirea unității școlare se află chiar în inima orașului. Oraș? Mai degrabă o urbe cu înfățișare de provincie care pare să fi înțepenit în chingile timpului.

Infrastructura hidoasă a orașului, cu monumentele sale sovietice, te trimit cu gândul la un trecut care, îmi vine să spun, nu vrea să mai treacă. Cu inima spre trecut și cu mintea ancorată într-un prezent de un verde foarte tulbure, metropola continuă să suspine nostalgic după lumina glorioasă a trecutului roșu. Deviza, totdeauna aceeași, este să mergem înainte, că înainte a fost mai bine. Orașul, chiar și astăzi, pendulează spasmodic între două lumi – una de mult apusă și alta într-o continuă fermentație a facerii. Cu alte cuvinte, ne găsim exact în situația pe care o descria foarte dramatic Serghei Medvedev în *Întoarcerea Leviatanului rus*.

Parafrazându-l pe autor, putem spune că timpul a încremenit, iar în țara minunilor an de an se schimbă totul și, decenii de-a rândul, nimic. Mai jucându-ne un pic cu cuvintele, vom încerca să creionăm un tablou din care ar trebui să reiasă imaginea de ansamblu nu doar a urbei, ci și a țării.

Astfel, vom evidenția nuanțele și penumbrele cele mai tonante.

Tumult și haos, și clădiri mohorâte, și mașini second-hand, și străzi peticite care ne tulbură tihna dimineții și a serii, și Tatăl nostru care ești în ceruri și veghezi asupra noastră, și vieți curmate într-o secundă, și gunoaie care zac nonșalant pe caldarâmul trotuarului proaspăt renovat, și oameni care fug disperați în lumea mare, și copii abandonați, și familii risipite, și alcool, și credință, și violență, și droguri, și dragoste fără iubire, și propagandă, și destine frânte, și lacrimile părinților, și suferința bunicilor, și minciunile lor, și sărăcia ca spectru al morții, și glodul de pe papuci în zilele cu soare, și mall-urile opulente, și spitalele murdare, și bisericile diavolului, și școlile goale, și stat de drept fără dreptate, și resentimente reciproce, și totul la un preț foarte mare.

În realitate, s-ar putea ca acest tablou să spună multe neadevăruri despre oraș și despre locuitorii de pe malul râului Beta. Dar, de fapt, aici nu urmărim să spunem adevărul, nu asta ne interesează, ci vrem să provocăm reacții la replici și invitații la dialog. Eventual să provocăm capetele înguste și înfierbântate la duel. În fond, urmărim să provocăm stări de indignare sau de furie și revoltă în rândul cititorilor. Pe cei cu stomăcelul sensibil și cu tensiunea arterială înaltă îi rugăm să încerce să ignore situațiile care le-ar putea periclita sănătatea.

Dincolo de asta, trebuie să recunoaștem că locuitorii orașului sunt oameni foarte de treabă și diligenți în cotidianul vieții lor. La drept vorbind, cred că sunt niște oameni cumsecade care muncesc zi de zi pentru a face orașul mai bun și mai frumos, mai circulabil și mai respirabil. Nu insinuez deloc că ne-ar sufoca cu imunditatea sa. Oamenii aceștia, exact precum americanii sau patagonezii, au și ei visurile lor grandioase, scopuri mărețe care așteaptă a fi atinse. Evident, marea lor aspirație nu este de a coloniza Luna și Marte, ci de a împopoțona sărăcia în mărgele și straie cu etichete sau mărci occidentale. Pe scurt, dezideratul sau idealul lor nu este de a-și edifica un stat de drept cu instituții democratice și puternice alături de cei care fac acest lucru de sute de ani, ci preferă orientalismul ca politică de stat.

* * *

Să revin însă la perioada studenției. Deși nu a trecut prea mult timp de atunci, cu toate acestea, memoria mea n-a păstrat amintiri care ar putea avea astăzi darul să-mi provoace stări plăcute și intense. Am fost mai mult absent decât prezent în perioada aceasta și, chiar dacă am fost implicat în anumite proiecte, am făcut-o fiind silit de împrejurări și de anumite persoane. Sunt o amintire vagă pentru memoria instituțională și un antiexemplu care a știut să practice în mod discret ceea ce Czesław Miłosz numea ketman. Dacă am pierdut sau am câștigat cu asta? Și una, și alta. În orice caz, nu am șovăit în momentele de criză, nu mi-am trădat cauza și nu am acceptat poziții incerte în raport cu ceilalți. Și nici nu le-am oferit satisfacție celor care urmăreau, de pe pozițiile lor de forță și autoritare, să mă frângă sau să facă din mine un om docil. I-am sfidat și le-am ricanat în față fără să-mi fie frică de consecințe.

E adevărat, în anumite momente lucrurile n-au fost simple deloc și, probabil, nici n-au fost așa cum le descriu aici, însă nimeni nu va ști să spună cum au fost în realitate. Dacă acum le prezint dintr-un unghi nu tocmai corect și obiectiv (a priori, dar și din experiență, am învățat că a te expune în exces poate atrage după sine neplăceri sau, riguros vorbind, provoca dureri gastrice), e pentru că vreau să conserv atitudinea pe care am avut-o atunci când eram doar un elev.

Elevul acela cu orizonturi limitate care se arăta dispus să ofere respect în avans față de ierarhie și autoritate. Și mai era frica față de dogmele sistemului pe care o împărtășeam fără rest împreună cu colegii mei. Persista în fiecare dintre noi teama de a nu fi considerat, cumva, vreun apostat care se abătea obraznic de la canoanele instituționale sau de la regulile acelui sistem de învățământ anchilozat și putred. Înadins redau particularități intime prin generalități vagi – nu aș vrea ca vreun satir cu chip de heruvim să înțeleagă că spre dânsul este îndreptată ținta parodiei mele.

Deși unii dintre colegii mei țineau exortații de la tribune închipuite cu scopul de a antrena și a-i face complici și pe alți colegi în lupta lor cu morile de vânt, eu nu m-am lăsat convins sau ispitit de insurgența școlărească la care eram chemat să iau parte. Mi-am văzut de treabă și i-am lăsat pe alții să acționeze în locul meu. Azi, privind lucrurile retrospectiv, mi-e greu să spun dacă am procedat sau nu corect. În fond, ce aș fi putut face din postura în care mă găseam atunci? Nu eram vreun Garibaldi sau Emma Goldman care ar fi putut conduce o lovitură de palat. Și nici nu aș fi putut, probabil, declanșa un nou Risorgimento, cum făcuse marele Garibaldi. Nu pot deci să-mi reproșez azi ceea ce nu am putut face atunci.

Dar ce rost are să revin asupra unui trecut și a unor evenimente care, de acum, au încremenit în timp și nu mai pot fi reanimate? La drept vorbind, mă tem ca nu cumva vreun mic satrap de la catedră ori vreun elev cu față cruntă de procuror să pornească un proces de inchiziție împotriva îndrăzelii mele și, aidoma unui vinovat fără vină, să fiu trimis pe rugul cu tăciuni incandescenti. Și, dacă nu m-ar azvârli pe rug, eventual, mi-ar putea sugera, delicat sau tăios-parenetic, că nu am dreptul să spun absolut nimic, că acest apanaj le este rezervat doar membrilor cabalei și înaltului staff administrativ.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

Apostolul Ioan a spus că la început a fost Cuvântul. Și omul, din condiția lui decăzută și agonizantă, se uita cu râvnă și jind la acest cuvânt. Și-l dorea foarte mult. Dumnezeu însă îl pedepsise pe om pentru că acesta, spune povestea Facerii, îndrăznise să-l înfulice merele. Apoi, același mit al Facerii, afirmă că a urmat o pedeapsă pentru om. A fost izgonit din rai și i-a fost retras cuvântul. Primul care l-a cenzurat pe om a fost deci Dumnezeu, apoi biserica, școala și toate instituțiile aferente statului. La început a fost cuvântul, apoi a urmat tăcerea și ascultarea succedate de cenzură. Acum însă a venit timpul să pornim o cruciadă pentru a ne câștiga dreptul la Cuvânt.

Probabil că ar fi nedrept să vorbesc numai despre metehne și neajunsuri atunci când am în vedere această perioadă. În fond, trebuie să recunosc că timp de patru ani, cât a durat studenția la această instituție, am avut posibilitatea să respir aerul rarefiat al excelenței și al culmii academice. Mă pot deci considera, prin abuz de ipocrizie și duplicitate, un privilegiat și un beneficiar de top al studiilor de înaltă calitate.

Astăzi, prin mila și voința Domnului, am devenit un ambasador care duce cu sine prestigiul și faima instituției în timp ce convertește mințile misticoide ale scolasticilor și, ca un apostol neînfricat, le întoarce de pe drumul Damascului. Nu de lumina revelației sau a vreo unei gnoze are nevoie omenirea, ci de cunoașterea Iluminismului. Deci cu toată viteza înainte spre știință și cunoaștere. Trebuie să ieșim din peștera ocultismelor, să ne astupăm urechile în fața sirenelor și a dinozaurilor care propagă, paseist-nostalgic, vremurile de tristă amintire ale culturii de ev mediu. Să ne ferim de mistagogii mincinoși sau de cei care se erijează în guru și ne povățuiesc după ultima teorie a succesului. De babele pisăloage, care tânjesc maladiv după lumina incandescentă a trecutului, să stăm cât mai departe. Figurile lor patibulare și fețele sclerozate de ură ar trebui să ne deprime.

Timpul trece și totul se schimbă. Iar aceste mutații se perindă ca niște clișee care se dezvoltă sub privirea pasivă a ochilor noștri. Ieri eram doar un student care mă gândeam neîncetat la Maria Antoaneta, iar azi împart pliante prin parc și privesc cu sufletul îndurerat spre cuplurile tinere de îndrăgostiți.

Deși pare că aceștia se iubesc cu adevărat, prima ceartă survenită între ei, de regulă, îi risipește pe drumuri diferite. Recunosc, acest fapt mă bucură întrucâtva. De fapt, mă face să cred că nu sunt chiar atât de singur în singurătatea asta a mea.

Trebuie să constat că lucrurile nu s-au așezat tocmai bine pentru mine, însă viața este așa cum este – când mai bună, când mai rea. Important este să nu cedăm în momentele dificile. În orice caz, nu m-aș întoarce în perioada studenției, cu toate că atunci am trăit în mijlocul unor evenimente care au generat în viața mea multe bucurii și satisfacții. Pot spune chiar că m-au înălțat moral și m-au edificat spiritual acele împrejurări. Nu le voi menționa aici, ci doar spun că au existat și situații reconfortante în acest periplu anevoios care mi s-a părut că a durat o eternitate. Că a fost și rău sau foarte rău pe alocuri, deja am spus-o de nenumărate ori. N-am de gând s-o mai repet. Și apoi, nimeni nu a spus sau a promis că va fi ușor. Pe de altă parte, trebuie să spun că în perioada aceasta am întâlnit multe persoane minunate pe arhipelagul pedagogiei. De altfel, oameni care mi-au marcat percutant cursul existențial al vieții. Cu acești oameni am făcut și lucruri bune, de care astăzi putem fi foarte mândri. Deși în primă instanță am privit proiectul iCAM cu multă mefiență (în sensul că nu-i dădeam nicio șansă), astăzi îmi dau seama că a fost pur și simplu o idee excelentă atunci când am hotărât să materializăm acest gând. Și cred că am muncit foarte mult la el, ne-am dedicat multe ore din viața noastră asupra proiectului. Evident că s-ar fi putut face mai mult, însă noi doar atât am putut face. Noi am pus o piatră la temelie și am lăsat în urma noastră o moștenire. Poate că generațiile care vin după noi vor face mai multe și mai bine decât am făcut noi. Și chiar, cred eu, e de datoria lor să o facă. Însă totul va trebui făcut prin muncă asiduă, prin sacrificiu și prin multă responsabilitate, deci fiți gata să înfrunțați orice greutate. Noi vă dorim succes!

Vasile IACHIMOVSCI,
ex-redactor iCAM,
Instructor sportiv,
promoția 2016-2020

PARTICULARITĂȚILE BULLYING-ULUI ȘCOLAR

Sagaidac Elena, psiholog școlar

„Colegiul Alexei Mateevici”

Din toate timpurile omul are nevoie de acceptare și apartenență la diverse grupuri sociale, precum și elevul are nevoie de acceptare și apartenență la clasa de elevi, dar odată ce apare bullying-ul, aceste nevoi nu sunt realizate, având consecințe majore asupra bunăstării psiho-emoționale ale persoanei.

Bullying-ul școlar reprezintă o problemă acută, larg răspândită în cadrul societății, având consecințe grave asupra sănătății psihice și sociale a persoanelor implicate, precum și a stării de bine a acestora.

Multe aspecte privind bullying-ul au fost studiate parțial și multiaspectual, însă mai puțin s-a studiat urmele bullying-ului școlar asupra victimei pe viitor.

Bullying-ul înseamnă o acțiune care produce injurii celorlalți, efectuată în mod repetat, care se poate manifesta prin agresiune fizică sau psihologică și prin producerea unor daune emoționale, un comportament de excludere și de luare în derândere a cuiva, de umilire

Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă, prin intimidare, hărțuire, brutalizare.

Rusu R. a identificat următoarele forme ale bullying-ului:

- *Bullying verbal*, se referă la insulte directe sau indirecte: etichete, porecle, luare în derândere, umilire prin adresarea unor injurii;
- *Bullying fizic*, se referă la toate formele de vătămare fizică: palme, pumni, lovituri cu piciorul sau capul, îmbrânceli, lovituri cu anumite obiecte aruncate;
- *Bullying social*, se referă la lezarea reputației sociale sau a relațiilor prin practici precum izolarea sau umilirea publică: interzicerea sau influențarea colegilor de a nu discuta sau interacționa cu persoana agresată, comportament ostil sau de excludere din diverse grupuri.

- *Cyberbullying*, se referă la agresiunea manifestată online prin intermediul rețelelor de socializare, a grupurilor sau a aplicațiilor

Fenomenul bullying-ului îi afectează direct sau indirect pe toți actorii acesteia, inclusiv și pe martori, aceștia rămân a fi prudenți, sensibili și nesiguri cu o slabă încredere în sine sau din contra, aceștia pot accepta agresivitatea și impunerea prin violență, drept o metodă mai sigură și preferabilă celei de a vorbi și comunica deschis și cu argumente, din aceste considerente este binevenit ca martorii bullying-ului școlar să se implice să anunțe: diriginta, directorul, psihologul, părintele, astfel ca împreună să se rezolve problema respectivă și să nu înțeleagă violența drept o normalitate.

Un număr considerabil de elevi ce sunt victimă a bullying-ului școlar, din diverse motive decid să nu anunțe adulții și încearcă să treacă singuri prin toate greutățile, iar o dată ce ajung adulți, ei se trezesc cu un ansamblu de complexe și răni deschise, cu care nu sa lucrat și care periodic îi dau de știre și îi servesc drept barieră spre starea de bine fizică și psihică.

Consecințele bullying-ului școlar asupra victimei:

- Stimă de sine scăzută/complex de inferioritate,
- Dificultăți de adaptare;
- Fobii;
- Dureri fizice și psihice;
- Dezechilibru emoțional;
- Depresie;
- Anxietate;
- Absenteism;
- Abandon școlar;
- Insomnie;
- Anorexie/bulimie;
- Suicid.

Urmărind toate efectele bullying-ului, observăm cât de important este ca victima să se adreseze la specialist și prin terapii să ajungă la o stare de bine fizică și psihică.

Recomandări privind prevenirea bullyingului școlar:

1. Preocuparea tuturor cadrelor didactice pentru realizarea unei educații raționale și comportamentale adecvate, cu valorizarea tuturor calităților copiilor.
2. Promovarea unui număr mai mare de activități de cunoaștere a fiecărui copil, a calităților și riscurilor comportamentale.
3. Proiectarea, în cadrul diverselor discipline de studiu și a orelor de dirigenție a unor activități educative care să dezvolte sentimente, atitudini și comportamente altruiste, empaticе.
4. Organizarea de discuții zilnice cu copiii, în care să analizeze comportamentele acestora, iar în cazul abaterilor, inclusiv a celor de tip bullying, sancționarea actelor de agresiune și descurajarea fermă a acestora.
5. Elaborarea de programe de intervenție specifice în funcție de tipul de comportament deviant și cuprinderea în mod obligatoriu a copiilor cu probleme de comportament .
6. Organizarea de cursuri de pedagogie experiențială la care să participe cât mai mulți profesori, pentru ca ulterior, la orele de dirigenție să realizeze activități cu scopul de autoanaliză și autocunoaștere.
7. Cooperare reală între familie și școală în scopul realizării unei evaluări adecvate pentru preîntâmpinarea actelor de bullying [4, pag.98].

Observăm importanța rezolvării situațiilor de bullying școlar prin implicarea tuturor părților, respectiv și a părinților elevilor, întru-cât este necesar să persiste o colaborare strânsă între școală și familie în vederea rezolvării a oricăror situații referitor la copiii lor cu atât mai mult în situații de bullying școlar, doar împreună se poate ajunge la un rezultat bun și rezistent.

În concluzie, bullying-ul școlar reprezintă o problemă extrem de importantă și răspândită în societate, ce necesită intervenții imediate din partea adulților, în cazul depistării, pentru menținerea stării de bine a elevilor.

Totodată, este extrem de important ca fenomenul bullying-ului să fie prevenit din timp, evitând astfel traumarea elevilor.

Este important ca fiecare instituție de învățământ să promoveze ideea că fiecare copil este valoros și nu este permis să fie stigmatizat și marginalizat, formând astfel o cultură generală a școlii la baza căreia se află stima, respectul, sinceritate și comunicare deschisă atât între elevi cât și între cadrele didactice.

Referințe bibliografice:

1. Milloț F. Bullyingul școlar. București: Editura Gama, 2022. 80 p.
2. Malley S. Copii mai puternici decât bullyingul. Constanța: Editura Corint, 2022. 336 p.
3. Rusu R. Cum combat bullyingul?. București: Editura Integral, 2022. 168 p.
4. Neamțu C. Devianța școlară. Iași: Editura Polirom, 2003. 487 p.

